

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2017 r. – Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon/EBC

(Sprawa T-124/17)

(2017/C 151/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat P.I. Miliarakis)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- zasądzenie od Europejskiego Banku Centralnego (EBC) zapłaty na rzecz obecnej instytucji zabezpieczenia społecznego EFKA na rachunek sekcji/podsekcji TSMEDE (Inżynierowie i wykonawcy robót publicznych) kwoty: a) 1 606 539 086,28 EUR w odniesieniu do wartości nominalnej wspólnego kapitału dawnej ETAA (kasy pracowników niezależnych) i b) 84 285 086,36 EUR z tytułu obligacji wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia niniejszej skargi do dnia zapłaty (ewentualnie, nakazanie EBC zapłaty kwoty odszkodowania wskazanej w zażądanej opinii biegłego);
- zarządzenie przedstawienia, zgodnie z przepisami regulaminu postępowania przed Sądem, opinii biegłego w celu ustalenia dokładnej kwoty szkody, jaką ponieśli członkowie strony skarżącej, a w każdym razie sekcja/podsekcja TSMEDE, dawniej ETAA, a obecnie EFKA;
- nakazanie pozwanemu przedłożenia bądź ujawnienia jego porozumienia z dnia 15 lutego 2012 r. z Republiką Grecką; i
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. W niniejszej skardze strona skarżąca powołuje się na odpowiedzialność pozaumowną EBC, gdyż wobec instytucji zabezpieczenia społecznego jako instytucji finansowej nie miał zastosowania Private Sector Involvement (PSI), lecz Official Sector Involvement (OSI).
2. W niniejszej skardze zostaje podkreślony związek Banku Grecji, jako członka Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), z EBC i w związku z tym związek przyczynowy dotyczący stosowania OSI przez Bank Grecji i odpowiedzialności EBC z tytułu zaniechania, jako że dopuścił on do stosowania OSI przez członka ESBC. Ponadto w niniejszej skardze strona skarżąca powołuje się na odpowiedzialność EBC za funkcjonowanie Collective Action Clauses (CAC) ze szkodą dla instytucji zabezpieczenia społecznego.
3. W niniejszej skardze strona skarżąca twierdzi, że należy pociągnąć EBC do odpowiedzialności pozaumownej, gdyż nie uchylił w odpowiednim czasie, a w każdym razie ze skutkiem od dnia 21 lipca 2011 r. (ewentualnie ze skutkiem od dnia 26 października 2011 r.), decyzji z dnia 6 maja 2010 r. (EBC 2010/3–2010/268/UE), w której zagwarantował on w szczególności „niezależnie od jakiegokolwiek zewnętrznej oceny zdolności kredytowej” (chodzi tu o agencje ratingowe Standard & Poor's, Fitch i Moody's) ważność obligacji greckich. Z ogromnym opóźnieniem, czyli w dniu 27 lutego 2012 r., EBC uchylił decyzję z dnia 6 maja 2010 r. decyzją (EBC) 2012/133/UE. Wobec tego przez długi okres EBC – poprzez swoje zaniechanie – umocnił uzasadnione oczekiwania co do obligacji greckich.
4. W niniejszej skardze strona skarżąca podkreśla okoliczność, że z uwagi na OSI EBC wykluczył się z restrukturyzacji greckiego długu publicznego, tak jak skutek jego interwencji zostały wykluczone także krajowe banki centralne. Takie wykluczenie narusza jednak zasadę równego traktowania.

5. W niniejszej skardze strona skarżąca utrzymuje, że państwo członkowskie Unii Europejskiej, a zwłaszcza strefy euro, nie może dokonać z własnej woli za pomocą krajowego porządku prawnego (parlament – rada ministrów – decyzje ministerialne) jednostronnej restrukturyzacji swojego długu publicznego bez zezwolenia EBC lub przynajmniej jego milczącej zgody, w przeciwnym razie mógłby nastąpić chaos finansowy. W niniejszym przypadku istnieje milcząca zgoda EBC, w związku z czym należy pociągnąć go do odpowiedzialności pozaumownej za szkody w wysokości 53,3 %, która to wysokość narusza samą istotę prawa własności. Zdaniem strony skarżącej występują: związek przyczynowy w odniesieniu do odpowiedzialności EBC z powodu zaniechania za szkody, o których mowa, zawinione zachowanie jego organów i jego odpowiedzialność pozaumowna.

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-161/17)

(2017/C 151/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marine Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2017 r. podjętej na podstawie art. 33, 43, 62, 67, 68 decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 41 554 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2017-22 z dnia 11 stycznia 2017 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 41 554 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 6 stycznia 2017 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz Marine Le Pen kwoty w wysokości 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący uchybień wpływających na formalną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na pięć części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą kompetencja w zakresie decyzji finansowych, które dotyczą posłów, należy do Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie do sekretarza generalnego.
 - Część druga, zgodnie z którą Prezydium Parlamentu Europejskiego nie może zmieniać charakteru i zakresu swoich kompetencji. Sekretarz generalny nie dysponuje bowiem należytych upoważnień udzielonych przez przewodniczącego Prezydium Parlamentu Europejskiego, na którego podstawie mógłby on przyjąć i doręczyć zaskarżone akty, w których chodzi o kwestie finansowe dotyczące posła.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty były pozbawione uzasadnienia oraz wykazywały charakter arbitralny.
 - Część czwarta, dotycząca naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.